

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **V.B.**, zast. Mgr. Jaroslavem Větrovským, PhD., právníkem Asociace pro právní otázky imigrace, o.s., IČ: 26555191, Moravská 9, P. O. Box 16, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, Praha 7, o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného ze dne 28.8.2012 a 18.9.2012,

t a k t o :

- I. Jednání žalovaného dne 28.8.2012, které spočívalo v nepřijetí žádosti žalobce o vízum nad 90dnů za účelem strpění pobytu na území, je nezákonný zásah.
- II. Žalovanému se nařizuje, aby neprodleně umožnil žalobci podat žádost o vízum nad 90dnů za účelem strpění pobytu na území.
- III. Ve zbytku se žaloba zamítá.
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spočíval v tom, že mu žalovaný neumožnil podat žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění jeho pobytu na území České republiky ani osobně, ani poštou.

V žalobě žalobce uvádí, že se dne 28.8.2012 dostavil na pracoviště žalovaného s úmyslem podat shora uvedenou žádost o vízum ve smyslu ustanovení § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu“). Následně byl vyzván k prokázání totožnosti a oprávněnosti pobytu na území, což však nemohl učinit, když tyto dokumenty neměl. Prokázal se pouze potvrzením odboru cizinecké policie Praha ze dne

21.8.2012, č.j. KRPA-60579/ČJ-2012-000022 o tom, že doposud probíhá odvolací řízení ve věci správního vyhoštění, tudíž toto ještě není pravomocné. Pracovnice žalovaného kontaktovala oddělení cizinecké policie, jehož pracovníci se dostavili, žalobce zadrželi, odvezli na služebnu v Křižíkově ulici v Praze, kde byl držen po dobu asi jedné hodiny a následně propuštěn. Vzhledem k tomu, že mu tak bylo znemožněno podat žádost osobně, zaslal žalovanému uvedenou žádost o vízum poštou dne 30.8.2012, připsal ze dne 18.9.2012 se jí však žalovaný odmítl zabývat a žalobci ji poštou „vrátil“ zpět s odůvodněním, že podle § 170 odst. 1 zákona o pobytu musí být podána osobně.

Žalobce tvrdí, že uvedeným jednáním došlo k nezákonnému zásahu žalobce do jeho práv; ochrana proti nezákonnému zásahu je důvodná tehdy, jsou-li kumulativně splněny všechny podmínky podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). Žalobce tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem (podmínka č. 1,2,3) byly splněny tím, že žalobce se dostavil 28.8.2012 osobně na pracoviště věcně a místně příslušného orgánu a předložil zde dokumenty za účelem podání žádosti o vízum, pracovnice však odmítla žádost převzít a místo toho zavolala příslušníky cizinecké policie; vízum na strpění představuje jediný druh pobytu upravený v zákoně o pobytu, o který může požádat cizinec, který na území České republiky pobývá neoprávněně a tím, že na něj pracovnice Ministerstva vnitra přivolala příslušníky cizinecké policie, negovala smysl tohoto institutu, neboť kdyby byl cizinec pokaždé před podáním žádosti o vízum zadržen a odveden policií, nebylo by vůbec možné takovou žádost úspěšně podat. I pokus doručit žádost poštou byl neúspěšný, když mu ji Ministerstvo vnitra vrátilo, aniž by přihlédlo k okolnosti, že se jí již pokoušel doručit osobně, avšak bylo mu v tom zabráněno. Podat žádost o vízum za účelem strpění pobytu považuje za právo žalobce a v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.5.2006, č.j. 2 As 31/2005-78. Bylo tak porušeno subjektivní právo žalobce podat žádost, a to „zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím“. Pokus doručit žádost poštou byl žalovaným odmítnut s tím, že nebyla splněna podmínka podat žádost „osobně“, žalobce s tím nesouhlasí, protože dokumenty zaslané žalovanému sice obsahovaly plnou moc udělenou občanskému sdružení Asociace pro právní otázky imigrace pro zastupování v řízení, nicméně všechno bylo podepsáno přímo žalobcem a není tak možné považovat jeho žádost za žádost podanou v zastoupení. Uzavírá, že zásah byl zaměřen přímo proti němu a podmínka zásahu v širším smyslu nebo důsledků, které musí trvat nebo musí hrozit opakování zásahu byla ze soudního řádu správního odstraněna novelou č. 303/2011 Sb.

Z těchto důvodů žalobce navrhl soudu, aby vydal rozsudek ve znění, že jednání žalovaného ze dne 28.8.2012, které spočívalo v nepřijetí žádosti o vízum nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a přivolání příslušníků cizinecké policie, a jednání ze dne 18.9.2012, kdy se žalovaný odmítl zabývat žádostí o vízum, která mu byla následně zaslána poštou, představují nezákonný zásah a žalovanému se nařizuje, aby neprodleně umožnil žalobci podat žádost o vízum, poskytl mu k tomu nezbytnou součinnost a nemařil jeho právo tím, že bude i nadále usilovat o předání žalobce složkám policie.

Dne 29.11.2012 bylo Městskému soudu v Praze doručeno vyjádření žalovaného k žalobě, v němž uvádí, že tuto žalobu považuje za zcela nedůvodnou. Konstatuje, že nebyly naplněny zákonné předpoklady aplikace ustanovení § 82 s. ř. s., neboť z jeho strany šlo o zákonný zásah, plně v souladu se zákonem, přičemž odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž jde o nezákonný zásah jen při naplnění jasně stanovených podmínek, což není případ žalobce. Tento předně nebyl zkrácen na svých

právech, protože v případě žádosti o vízum nelze hovořit o právu, dle ust. § 51 odst. 2 zákona o pobytu není na udělení dlouhodobého víza právní nárok. Podle § 34 zákona o pobytu je cizinec povinen k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu předložit náležitosti žádosti, žalobce tomu nedostal a k žádosti nepředložil potřebné náležitosti vymezené pod písm. a) až f). Jak vyplývá z úředního záznamu ze dne 28.8.2012 dostavil se žalobce na pracoviště a svoji totožnost prokázal pouze hraniční průvodkou, na které měl vyznačen výjezdní příkaz s platností do 18.8.2012 (tedy jeho platnost vypršela). Kontrolou v systému CIS zjistila oprávněná úřední osoba, že žalobce nemá na území České republiky platné pobytové oprávnění. Žalobce tedy řádně neprokázal svoji totožnost a navíc bylo zřejmé, že se na území České republiky nachází nelegálně. V souladu se zákonem pak správní orgán kontaktoval orgán zabývající se otázkou ztotožnění cizinců (hraniční průvodka je ve smyslu ustanovení § 14 zákona o pobytu doklad toliko evidenční, nikoliv doklad totožnosti). Po ztotožnění cizineckou policií žalobci už nic nebránilo, aby osobní žádost o požadovaný typ víza znovu žalobce podal u příslušného správního orgánu, tj. Ministerstva vnitra České republiky. V této souvislosti žalovaný odmítá jako nepodložené tvrzení zástupce žalobce, že jmenovaný správnímu orgánu předložil potvrzení cizinecké policie dokládající, že probíhá odvolací řízení ve věci jeho správního vyhoštění, neboť z úředního záznamu ze dne 28.8.2012 tato skutečnost nevyplyvá a až v žalobě uvedenou písemnost žalobce nepřiložil ani ke své písemné žádosti o vydání výše uvedeného víza.

Ani v případě přípisu žalovaného ze dne 18.9.2012 nepřichází podle žalovaného nezákonný zásah do úvahy, když žalovaný správní úřad žalobci sdělil, že podle ustanovení § 170 odst. 1 zákona o pobytu je povinen podat žádost osobně, neboť doručení je speciální úpravou tohoto zákona vyloučeno. Správní orgán pak poskytl žalobci lhůtu 5 dnů ve smyslu ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, aby své písemné podání potvrdil osobní formou, čímž by dostal své povinnosti podle § 170 odst. 1 zákona o pobytu. Po uplynutí této lhůty pak přípisem vyrozuměl zmocněného zástupce cizince, jehož prostřednictvím byla žádost podána, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o žádosti a na tuto je třeba hledět jakoby nebyla podána.

Žalovaný uzavírá, že není naplněna jedna ze zásadních podmínek poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s., neboť tento i judikatura Nejvyššího správního soudu hovoří o poskytování ochrany před zásahem, který trvá, jehož důsledky trvají či hrozí opakování takového zásahu. Žalobci však nic nebrání v tom, aby osobně požádal o vízum nad 90 dnů za účelem strpění pobytu a svou žádost doložil zákonem požadovanými náležitostmi, včetně prokázání své totožnosti správnímu úřadu.

Žalobce podal prostřednictvím svého zástupce dne 14.1.2013 repliku k vyjádření žalovaného, v níž uvedl, že nezpochybňuje v souladu s ustanovením § 51 odst. 2 zákona o pobytu, že na udělení požadovaného víza není právní nárok, avšak mezi subjektivním právem a právním nárokem je třeba rozlišovat. Zásah do svých práv totiž spatřuje v tom, že mu o toto vízum nebylo umožněno požádat, přičemž subjektivní právo je mu zaručeno, zejména ustanovením § 30 odst. 1 zákona o pobytu. Zdůrazňuje, že má právo žádost o udělení víza podat a má právo i na to, aby byla projednána.

Dále žalobce uvádí, že ačkoliv z požadavku podat žádost osobně nutně vyplývá povinnost rozptýlit pochybnosti o totožnosti žadatele, nic v § 34 zákona o pobytu mu neukládá povinnost prokázat svoji totožnost cestovním dokladem nebo jiným průkazem totožnosti (pobytové povolení atd.). Naopak, z ust. § 34 písm. a) jednoznačně vyplývá, že

zákon o pobytu u tohoto typu víza počítá s tím, že žadatel nebude mít žádný cestovní doklad. Krom toho, jak uvedl již v žalobě, vízum strpění představuje jediný druh pobytu upravený zákonem o pobytu, o který může požádat i cizinec, který na území České republiky pobývá neoprávněně, čili předpokládá, že takový cizinec nemá ani jiný doklad, kterým by prokázal svoji totožnost platným způsobem (pobytové povolení). Navíc žádné pochybnosti o totožnosti žalobce při podání žádosti nevznikly, sám žalovaný uvádí, že úřední osoba zjistila v systému CIS, že jmenovaný nemá na území ČR pobytové oprávnění, takovéto zjištění však nutně předpokládá, že totožnost cizince je oprávněné osobě známa. Z úředního záznamu navíc jasně vyplývá, že se žalobce prokázal hraniční průvodkou a výjezdním příkazem (byť jeho platnost tou dobou již vypršela), přičemž oba tyto doklady obsahují údaje o totožnosti jejich držitele (§ 14 a § 50 odst. 6 zákona o pobytu). Tvrzení, že po ztotožnění cizineckou policií žalobci nic nebránilo znovu podat žádost osobně, považuje žalobce za účelové, neboť neobdržel žádný nový doklad a svoji totožnost by tak nemohl jinými doklady stejně prokázat.

K otázce právní kvalifikace připisu ze dne 18.9.2012 upřesňuje, že za těžiště nezákonného zásahu považuje jednání žalobce ze dne 28.8.2012. Výše uvedený přípis za zásah ve smyslu § 82 soudního řádu správního nepovažuje, poukazuje na něj však z důvodu, aby zdůraznil, že zásahem ze dne 28.8.2012 mu bylo zcela znemožněno podat žádost o vízum, neboť žádný jiný způsob, kterým by žádost o vízum mohl podat, neexistuje. Z jednání žalovaného je zřejmé, že v případě, pokud se dostaví na jeho pracoviště, nebude schopen prokázat svoji totožnost a žalovaný jeho žádost opět nepřijme.

Městský soud v Praze uvážil o podané žalobě takto:

Podle úředního záznamu ze dne 28.8.2012 se uvedeného dne dostavil na pracoviště OAMP Letná cizinec B.V., nar. X, st. přísl. U. Kontrolou v systému CIS bylo zjištěno, že výše jmenovaný cizinec nemá na našem území platné pobytové oprávnění. Vzhledem k tomu, že se cizinec prokazoval pouze hraniční průvodkou, na které měl vystaven výjezdní příkaz s platností do 18.8.2012, byla kontaktována hlídka cizinecké policie, která cizince převzala.

Žalovaný nečiní sporným skutkový děj tvrzený žalobcem, že uvedeného dne, kdy se žalobce dostavil na pracoviště OAMP Letná, dostavil se tam za účelem, aby podal osobně žádost o udělení víza za účelem strpění pobytu na území, tj. žádost, kterou je nutno podat osobně a nelze ji podat jiným způsobem. Žalovaný nesporně ani to, že převzetí žádosti bylo odmítnuto, ale tvrdí, že žádost nebyla přijata z důvodu, že cizinec neprokázal svoji totožnost, protože se prokazoval toliko hraniční průvodkou s vyznačením výjezdního příkazu, jehož platnost vypršela a podle zjištění v systému CIS oprávněná úřední osoba zjistila, že nemá na území platné oprávnění k pobytu. Žalovaný činí sporným toliko tvrzení žalobce v žalobě, že se prokázal rovněž potvrzením cizinecké policie o tom, že probíhá odvolací řízení ve věci vyhoštění. Mezi stranami tak není sporné, že žalobce osobně u příslušného orgánu hodlal podat uvedenou žádost, tato však nebyla oprávněnou úřední osobou převzata a její přijetí potvrzeno, ale naopak bylo převzetí žádosti odmítnuto.

Ač v systému CIS oprávněná úřední osoba zjistila, že je v evidenci osoba, jejíž identifikační údaje (jméno, příjmení, datum narození, st. příslušnost) se shodují s údaji v hraniční průvodce, kterou se cizinec prokazoval, žádost od žalobce nepřevzala. Z úředního záznamu nelze ani přímo dovodit, že oprávněná úřední osoba nabyla pochybnost o totožnosti cizince, tzn. že měla pochybnost o tom, zda před ní stojí osoba totožná s osobou, jíž svědčí hraniční průvodka tzn. V.B., který se dostavil, aby žádost podal. Z úředního záznamu toliko

vyplývá, že oprávněná úřední osoba hraniční průvodku nepovažovala za dostatečně průkaznou k doložení totožnosti žadatele a vzhledem k proslému datu výjezdního příkazu tuto osobu proto předala cizinecké policii. I pokud tak žádost osobně podávaná nebyla doložena požadovaným způsobem, oprávněná osoba měla žádost převzít, přijetí potvrdit a následně, poté co by byla v součinnosti s cizineckou policií totožnost cizince osvědčena (nebyl zajištěn za tím účelem, ale poté cizineckou policií propuštěn) mohlo řízení o takto osobně podané žádosti pokračovat a být o ní rozhodnuto podle zákona o pobytu cizinců. To konečně vyplývá i z postoje žalovaného, kdy nyní na svou obranu tvrdí, že žalobci nic nebrání v tom, aby následně osobně znovu žádost podal. Soud oproti tomu musí přisvědčit žalobci, že nelze z ničeho dovodit, že by se uvedený postup oprávněné úřední osoby nemohl opakovat.

Jak žalobce odkázal již v žalobě (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Aps 1/2005-65) ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, tedy zároveň - splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením ("zásahem" správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Poslední původně požadovaná podmínka („zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“) č. 6. stanovená v uvedeném ustanovení s.ř.s. byla odstraněna novelou č. 303/2011 Sb. Soud v daném případě v jednání žalovaného dne 28.8.2012, které spočívalo v nepřijetí žádosti o vízum nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, za daných shora uvedených okolností, kdy cizinec podával žádost osobně a tato nebyla převzata k vyřízení, shledal nezákonným zásahem, neboť podmínky č. 1-5 byly postupem oprávněné úřední osoby naplněny.

Argumentaci žalovaného, že není naplněna podmínka č. 1, že byl žalobce zkrácen na svých právech, protože na udělení víza k pobytu není právní nárok, soud nemohl přisvědčit. Žalobci svědčilo subjektivní právo podat osobně takovou žádost. Skutečnost, že na kladné vyřízení takové žádosti, tedy na udělení víza není právní nárok se nijak subjektivního práva žalobce, tj. práva podat žádost nedotýká. Žalobce v replice správně poukazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 31/2005-78, podle něhož „Subjektivní právo tak představuje možnost subjektu práva právní cestou něco požadovat, právní nárok odráží jistotu, že za splnění stanovených podmínek musí být této žádosti vyhověno, představuje tedy vyšší kvalitu poskytnutou subjektivnímu právu“ a soud na tento rozsudek ohledně odlišnosti institutu subjektivního práva a právního nároku odkazuje. Podmínka č. 1. zkrácení v právech žalobce je tak naplněna tím, že mu nebylo umožněno o vízum požádat, tj. v daném případě podat žádost osobně, ač se k příslušnému orgánu za účelem podání takové žádosti osobně dostavil. Nepřevzetím takto podávané žádosti, tedy jiným úkonem než je rozhodnutí, bylo přímo zasaženo právo žádost podat a bylo tak postupováno v rozporu s ust. § 30 odst. 1 a § 170 odst. 1 zákona o pobytu, tzn. nezákonně; šlo o přímý zásah do tohoto práva. Důvodem pro odmítnutí převzetí osobně podávané žádosti nemohlo být, že se cizinec prokazoval toliko hraniční průvodkou, a to nejen z důvodů výslovného textu ust. § 34 zákona o pobytu cizinců (tedy že cizinec neměl cestovní pas či pobytové povolení), ani to, že se prokazoval hraniční průvodkou s již proslým datem výjezdního příkazu a byl jeho pobyt na území již neoprávněný. Naopak, pokud by po převzetí žádosti a předání cizince cizinecké policii k ověření jeho tvrzené totožnosti bylo zjištěno, že se při osobním podání žádosti cizinec prokazoval dokladem jiné osoby, a vystupoval tak pod jinou identitou, bylo by to důvodem zamítnutí žádosti. Soud proto výrokem I. podle § 87 odst. 2 s.ř.s. vyslovil, že jednání žalovaného vymezené v tomto výroku je nezákonným zásahem a výrokem II. žalovanému nařídil, aby umožnil žalobci podat žádost o vízum.

Oproti tomu soud nepřisvědčil žalobci v tom, že nezákonným zásahem bylo i přivolání cizinecké policie a předání žalobce této policii. Pakliže bylo, jak z úředního záznamu ze dne 28.8.2012 vyplývá, zjištěno v systému CIS, že cizinec /žalobce/ nemá na našem území platné pobytové oprávnění, když výjezdní příkaz měl vystaven do 18.8.2012 (a správnost tohoto zjištění ani žalobce nepopírá), nadto s přistoupením nutnosti ověření identity osoby podávající žádost a prokazující se uvedeným dokladem, potom samotné předání cizince příslušnému orgánu cizinecké policie není nezákonným zásahem, neboť podle zákona o pobytu má oprávněná úřední osoba vyřizující žádosti o vízum oprávnění v součinnosti s cizineckou policií ověřit údaje o neoprávněném pobytu na území takového cizince plynoucí ze systému CIS, včetně ověření identity osoby (plyne to z požadavku řádného zjištění stavu věci). Příslušnému orgánu cizinecké policie svědčí oprávnění cizince, neoprávněně pobývajícího na území ztotožnit a popř. provést další úkony ohledně jeho dalšího pobytu (vydat mu další výjezdní příkaz, ověřit, zda je s cizincem vedeno řízení např. ve věci vyhoštění či zda má být zahájeno, zjistit zda není důvod k zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění a pod).

Soud dále neshledal nezákonný zásah v jednání žalovaného, jímž žalobci sdělil dopisem ze dne 18.9.2012, že se nebude zabývat žádostí o vízum podanou poštou; oproti navrhovanému žalobnímu petitu konečně i v podané replice žalobce sám uvedl, že nezákonný zásah nespatřuje v tomto sdělení. V uvedeném sdělení bylo v souladu s ust. § 170 odst. 1 zákona o pobytu žalobci vysvětleno, že podat žádost o udělení víza za účelem strpení pobytu je cizinec povinen podat osobně, že jde o speciální ustanovení oproti ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, je tak nutno, aby došlo k osobnímu doručení žádosti přímo osobou žadatele. Takto žádost žalobce doručená žalovanému 31.8.2012 podána nebyla, proto jednání žalovaného spočívající v uvedeném sdělení není nezákonné. Poukaz na to, že současně byla tato žádost podána v zastoupení zmocněným zástupcem není pro posouzení zákonnosti tohoto postupu rozhodné.

Soud z uvedených důvodů výrokem III. žalobu v této zbývajících části zamítl jako nedůvodnou (§ 87 odst. 3 s.ř.s.).

O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení, když žalobci bylo přiznáno osvobození od soudních poplatků a jiné účelně vynaložené náklady, které by úspěšnému žalobci vznikly jím nebyly specifikovány ani ze spisu nevyplývají; žalovaný nebyl ve věci úspěšný, a právo na úhradu nákladů mu proto ani nevzniklo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. března 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu